

Entrenadors: jutjar sense conèixer

Sobre l'autor

Són moltes les vegades que he fet referència al concepte de “grada gris” que hi ha en els partits de bàsquet.

La “grada gris” la componen els entrenadors, moltes vegades del mateix club, que es situen a veure un partit amb una visió d'entrenador, que ja està bé, però amb un to crític cap a la feina que està desenvolupant el seu company.

Joan Gonzalez Quesada és entrenador superior de bàsquet i educador social. Actualment és l'entrenador del sènior masculí de la UE Mataró de Copa Catalunya i, en la seva extensa trajectòria, ha entrenat diferents equips sènior de 1a Catalana, Copa Catalunya i Lliga EBA. És professor dels cursos de l'FCBQ

En un club acostuma a haver-hi una estructura piramidal. Aquesta no està definida pel tipus d'equip o categoria que tingui l'equip a qui entrenem, encara que a vegades coincideix. Aquesta estructura no és visible, no té nom, és aquella on els rols es produeixen a partir de les relacions de poder dins d'aquest club.

Evidentment, en aquesta lluita de poder imaginari hi ha els entrenadors més “ben vistos” i els que ho són menys, aquells qui tenen la sort de tenir el suport emocional i interessat per part d'altres i formen part del “grup de fans del poder” i aquells que es troben ben sols davant la realització de la seva tasca com entrenadors, malgrat potser tinguin una major projecció esportiva.

Aquesta “grada gris” fa molt mal als entrenadors que intenten fer bé la seva feina i que estan indefensos davant d'aquests entrenadors que estratègicament estan ben assentats a la seva cadira, a una distància idònia perquè els coordinadors o director tècnics sentin les seves opinions magistrals de bàsquet i a una certa distància d'algun tipus de pares, afamats per què algú sigui capaç de recolzar les seves opinions, encara que aquestes vagin en contra de la pròpia evolució del jugador i fins i tot de l'educació esportiva. En el nucli central

tenen la “seva claca”, que aplaudeix qualsevol comentari i es senten identificats, més que res, perquè saben que sinó tindran poca vida en el club.

Conec entrenadors molt responsables amb la seva feina, amb la seva relació amb els jugadors i amb l'entrenament en funció de l'edat d'aquests; però amb això no n'hi ha prou, ja que alguns entrenadors amb poder jeràrquic dins d'un club poden arribar a fer mal amb els seus comentaris que per desconeixement o d'altres motius més greus, com l'enveja i l'oportunisme, fan que la tasca d'aquest entrenador no sigui valorada positivament.

No hi ha cap assignatura dins del curs d'entrenadors que parli de l'ètica dels entrenadors vers el col·lectiu que representen, no hi ha cap codi ètic que hagin de signar els entrenadors per entrenar, malgrat hagin tret molt bones notes en altres assignatures i els capacitin per fer d'entrenadors. No sóc ningú per dir si hi hauria d'haver-hi una assignatura d'aquest tipus que englobaria lògicament multitud d'aspectes a treballar.

Si que sóc però un entrenador que, cada vegada més, creu en deixar créixer als entrenadors, mitjançant les orientacions i els consells, en reforçar-los i no criticar-los, en ensenyar-los amb l'experiència que molts de nosaltres ja tenim i a preservar-los d'aquesta grada gris que tan mal fa al nostre bàsquet.

Quan estem en una grada, abans de fer un comentari, pensem si el que estem dient ens agradaria que ens ho fessin a nosaltres. Quan veiem patir un entrenador en la derrota, en la dificultat d'aconseguir els seus objectius, pensem que en algun moment també ens passarà a nosaltres.

Ser entrenador no és tan sols entrenar jugadors. Ser i sentir-se entrenador és, també, tenir respecte per la feina dels nostres col·legues.